

Ἡ αἰώνια ζωὴ (Νικολόπουλος Ἱερώνυμος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Καθὼς πορευόμαστε ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως στὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, οὐσιαστικὰ καθὼς περνᾶμε ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῆς δόξας τῆς ἀνθρώπινης φύσεως στὴν ἑορτὴ τοῦ φωτισμοῦ της, ἔρχεται ἡ Ἐκκλησία μας νὰ παρεμβάλει στὴ σημερινὴ Κυριακὴ τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων Πάτερων ποὺ συγκρότησαν τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, μιά ἑορτὴ ποὺ ἔχει κατεξοχὴν νὰ κάνει μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Ὅχι ὅμως μὲ τὴν πίστη ὡς ἰδεολόγημα, ὡς θεωρητικὸ ἀνάπτυγμα ποὺ τὸ προσεγγίζει καὶ τὸ διαχειρίζεται ὁ ἐγκέφαλος μὲ τὴ λογικὴ ἢ μὲ τὴν ἀπομνημόνευση. Μὲ τὴν πίστη στὴν πραγματικὴ της διάσταση, στὴν οὐσιαστικὴ της ὑπόσταση, τὴν ὄντως ἀλήθεια.

Ἡ αἰώνια ζωὴ ὡς γνώση

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀποτελεῖ τὸ ἐναρκτήριο ἀπόσπασμα τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Χριστὸς μας ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἐκούσια σταυρικὴ του θυσία καὶ προσεύχεται. Χαρακτηριστικὴ ἡ ἔναρξη τῆς προσευχῆς του: «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα». Ἐφθασε ἡ ὥρα γιὰ τὴν ὁποία συντελέστηκε ἡ σάρκωσή του. Πολλοὺς σκοποὺς ἐξυπηρέτησε ἡ ἐπὶ γῆς φανέρωση τοῦ Κυρίου. Ὁ σπουδαιότερος ὅμως ἀπὸ ὅλους ἦταν αὐτός, τὸ νὰ ἀνέλθει στὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ ἐκχύσει τὸ Τίμιο Αἷμα του ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν. Ὁ Χριστὸς ἐνανθρώπησε γιὰ νὰ γευθεῖ τὸν θάνατο, γι' αὐτὸ καὶ πολὺ χαρακτηριστικὰ στὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεώς Του ἀπεικονίζεται ὡς βρέφος τυλιγμένο ὄχι μὲ σπάργανα, ἀλλὰ νεκρικὲς λωρίδες, ἐνῶ καὶ ἡ φάτνη, πὺ κανονικὰ εἶναι ξύλινη, ἀγιογραφεῖται μαρμάρινη, προσομοιάζουσα περισσότερο σὲ μνήμα.

Καὶ ἐνῶ «ἐλήλυθε ἡ ὥρα» τῆς μοναδικῆς θυσίας, ὁ Χριστὸς μας προσεύχεται ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία του, γιὰ τὸν κάθε δικό του ἄνθρωπο, γιὰ τὸν κάθε πιστό. Καὶ ἐνῶ πορεύεται πρὸς τὸν θάνατο, προσεύχεται γιὰ τὸν ἐπίγειο ἐν Πνεύματι τρόπο ὑπάρξεως ὅλων μας, μὲ κύρια προοπτικὴ τὴν αἰώνια ζωὴ. Πρὶν γευθεῖ τὸν θάνατο ὁ Κύριος τῶν πάντων, μᾶς προσανατολίζει πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ, χωρὶς νὰ κηρύττει ἢ ἀπλῶς νὰ μιλά γι' αὐτήν. Μόνο προσεύχεται γι' αὐτὴ ὡς τὸν μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας. Ἡ πρώτη φορὰ πὺ ὁ Χριστὸς ἀναφέρεται μὲ τόση σαφήνεια καὶ πόθο στὴν αἰώνια ζωὴ εἶναι ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχὴ του!

Κι ἐκεῖ ὀρίζει τὴν αἰώνια ζωὴ ὡς γνώση! «Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ ἵνα γινώσκωσί σε...». Ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας θὰ ἐρμηνεύσει: «Ζωὴ γὰρ ἡ γνώσις ὡς

ὄλην ὠδίνουσα τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν καὶ εἰσκομίζουσα τῆς μυστικῆς θεολογίας τὴν μέθεξιν, δι' ἧς τῷ ζῶντι καὶ ζωοποιῶ προσοικειούμεθα Λόγω». Προσδιορίζεται ἡ γνώση ὄχι ὡς κάτι τὸ στυγνὰ διανοητικό, τὸ ψυχρὰ λογικὸ ἢ πληροφοριακὸ στοιχεῖο. Ἀλλὰ ὡς βίωμα, συνειδητὴ ἐπικοινωνία καὶ μυστηριακὴ συνάντηση μὲ τὸν Θεὸ ὡς πηγὴ τῆς ζωῆς! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γνώση ταυτίζεται κατὰ μία ἔννοια μὲ τὴν πίστη! Μάλιστα χρησιμοποιεῖται ὁ ἐνεστώτας «γινώσκωσι» γιὰ νὰ φανεῖ τὸ διαρκῶς ἀύξητικό τῆς γνώσεως αὐτῆς. Ὅπως ἄπειρος εἶναι ὁ Θεὸς καὶ αἰώνια εἶναι ἡ ζωὴ μαζί του, ἔτσι διαρκῶς ἀύξανόμενη χωρὶς νὰ φθάνει σὲ ὄρια θὰ εἶναι καὶ ἡ γνώση του.

Ἡ «γνώση» τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Ποίου πράγματος γνώση προσφέρει ἡ αἰώνια ζωὴ; Ὅχι πράγματος, ἀφοῦ δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ θεωρήσεις καὶ παραδοχές, ἀλλὰ προσώπου! «Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστὸν» (Ἰω. 17, 3). Ἡ γνώση τῆς αἰώνιας ζωῆς περνᾷ ἀπὸ το βίωμα τοῦ Θεοῦ καὶ το πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ γνώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸ χωρίο αὐτὸ ἐμφανίζεται ρητὰ καὶ ἀπερίφραστα ὡς ἴση μὲ τὸ νὰ γνωρίζεις τὸν Θεό. Ἡ ἀκόμη καλύτερα, ἡ γνωριμία καὶ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ φαίνεται νὰ ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς γνωριμίας καὶ κοινωνίας μὲ τὸν Χριστό, ὡς ἀπαραίτητης καὶ ἀμοιβαίας προϋποθέσεως. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόσο κομβικὸ στὴν Ἐκκλησία!

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ συγκεκριμένη εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἐπιλέγεται ν' ἀναγνωσθεῖ σήμερα, πού γίνεται ἀναφορὰ στοὺς Πατέρες καὶ τὴ Χριστολογία τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιὰ νὰ καταφανεῖ ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄχι ἀπλῶς ὑψίστης σημασίας γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἡ μοναδικὴ ὁδὸς πού ὀδηγεῖ στὸν Θεὸ Πατέρα, τὴν πληρότητα τῆς γνώσεως, τὴν πληρότητα τῆς κοινωνίας Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν αἰώνια ζωὴ! Κάθε ἀλλοίωση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, κάθε ἀνθρώπινη διαστρέβλωση καὶ παραχάραξη, ἀκυρώνει αὐτὴ τὴν ὁδὸ, αὐτὸ τὸ βίωμα, αὐτὴ τὴ γνώση. «Αἴρεση» σημαίνει προτίμηση καὶ σημασιοδοτεῖ τὴν προτίμηση τοῦ ἀνθρώπου σ' ἕναν ἄλλο δρόμο, ὄχι ἀληθινὸ, ὄχι σωτήριο, ὄχι τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει εὐαισθησία στὸ θέμα τῶν αἱρέσεων, γιατί ἀφενδὸς ἀκυρώνουν τὸν μοναδικὸ δρόμο σωτηρίας πού κατοχύρωσε ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπινου γένους τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀφετέρου προσπαθοῦν νὰ «πλάσσουν» τὸ ἀνθρώπινο πιστευμα καὶ κατασκευάσμα, σὰν ἐκ Θεοῦ, κοροϊδεύοντας Θεὸ καὶ παραπλανώντας ἀνθρώπους.

Πολλοί, ἀσχολούμενοι μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὶς ἐπὶ γῆς ἐκφάνσεις της, ἀποροῦν μὲ τὴν ἔλλειψη κάποιου ὁρατοῦ κέντρου, κάποιας ὁρατῆς ἀρχῆς πού νὰ συντονίζει καὶ νὰ διοικεῖ. Δὲν εἴμαστε παπικοὶ γιὰ νὰ ἔχουμε μονάρχη τὸν Πάπα, οὔτε προτεστάντες γιὰ νὰ ἔχουμε ἀναρχία καὶ χάος. Ἔχουμε τὴν ἀλήθεια τῆς

Ὁρθόδοξης Πίστεως, ἡ ὁποία γνωρίζει ὡς μόνο κέντρο καὶ ἀρχή της τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἀοράτως παρόντα, τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Ἀρχηγὸ τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Πηγή: agiazoni.gr